



Repertoriumnummer 2016 /
Datum van uitspraak 01/06/2016
Rolnummer 16/75/A + 16/276/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Brugge

Vonnis

Kamer B 6

Aangeboden op
Niet te registreren

(Von-evv)

X, wonende te zonder adres, verblijvende te 8400 Oostende, x en met woonstkeuze bij zijn raadsman mr. Maria Vanweyenberge, advocaat te 1930 Zaventem, Stationsstraat 76.

- EISENDE PARTIJ – met als raadsman mr. Maria Vanweyenberge, advocaat te Zaventem.

Tegen:

HET OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN TE OOSTENDE, openbare instelling zoals opgericht bij de Organieke Wet van 8 juli 1976, met zetel gevestigd te 8400 Oostende, Edith Cavellstraat 15.

- VERWERENDE PARTIJ – verschijnt door mevrouw Nele Laseure, volmachthoudster.

1. PROCEDURE

De vordering, in de zaak met A.R. nr. 16/75/A, werd regelmatig ingesteld bij verzoekschrift, ontvangen ter griffie op 20 januari 2016, zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging.

De vordering, in de zaak met A.R. nr. 16/276/A, werd regelmatig ingesteld bij verzoekschrift, ontvangen ter griffie op 2 februari 2016, zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging.

Partijen zijn verschenen ter openbare terechtzitting van 4 mei 2016, alwaar zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen, waarna de debatten werden gesloten en het openbaar ministerie schriftelijk advies verleende, waarop partijen niet repliceren. Vervolgens werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de zitting van heden.

De rechtspleging gebeurde in het Nederlands, overeenkomstig de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. VOORWERP VAN DE VORDERING – MIDDELEN

A.R. 16/75/A

Eiser bestrijdt verweerders beslissing van 3 december 2015 waarin de maatschappelijke dienstverlening ten bedrage van het leefloon werd geweigerd wegens onwettig verblijf. Eiser roept overmacht in.

Verweerder volhardt.

A.R. 16/276/A

Eiser bestrijdt verweerders beslissing van 3 december 2015 waarin de maatschappelijke dienstverlening ten bedrage van het leefloon werd geweigerd wegens onwettig verblijf. Eiser roept overmacht in.

Verweerder volhardt.

3. GRONDEN VAN HET VONNIS - BEOORDELING

De rechtbank nam kennis van de gerechtsdossiers, administratieve dossiers en overtuigingsstukken.

Beide zaken dienen gevoegd te worden wegens samenhang: ze bestrijden dezelfde beslissing.

De tweede, met hetzelfde voorwerp als de eerste, is bijgevolg niet ontvankelijk wegens 'non bis in idem'.

1. Belangrijkste gegevens en probleemstelling

Eiser (°1977) is van Palestijnse origine, geboren in en afkomstig uit een vluchtelingenkamp in Libanon, maar hij had de Libanese nationaliteit niet.

Hij werd als staatloos erkend door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel in een vonnis van 16 februari 2015 (de UNRWA-bescherming vervalt buiten het kamp; zie ook: Cass. 22.01.2009, Arr.Cass. 2009, 222). Dit vonnis is in kracht van gewijsde gegaan.

Het statuut van staatloze brengt geen recht op verblijf mee. Voor een verblijfsrecht moet de staatloze andere wegen volgen, bv een asielaanvraag of een zgn. regularisatieaanvraag conform art. 9bis of -ter Vreemdelingenwet. Eiser heeft dit geprobeerd, maar zijn drie eerste asielaanvragen eindigden negatief. Zijn regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard, maar het beroep is nog hangende.

Eiser heeft geen enkele bron van inkomsten of bestaansmiddelen, en precies het gebrek aan een verblijfsrecht kan een beletsel vormen voor een basisrecht zoals het recht op leefloon (zie verder).

Eiser diende een vierde asielaanvraag in op 30 oktober 2015; zij is nog niet in overweging genomen. Dezelfde dag besliste Fedasil om aan eiser (enkel) het recht op medische begeleiding toe te kennen. Artikel 4 van de Opvangwet van 12 januari 2007 laat dit toe: 'Het Agentschap *kan*, middels *een individueel gemotiveerde beslissing*, beslissen dat de asielzoeker die een tweede asielaanvraag indient, geen beroep kan doen op artikel 6, § 1, van deze wet, tijdens het onderzoek van de aanvraag, tenzij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname met toepassing van artikel 57/6/2 of een beslissing met toepassing van artikel 57/6, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft genomen. Dit principe kan gelden voor elke nieuwe asielaanvraag'.

De rechtbank stelt vast dat de beslissing van Fedasil niet, laat staat individueel, gemotiveerd werd, maar eiser heeft daartegen geen beroep aangetekend. Fedasil is thans ook geen partij in het geding.

Eiser diende op 12 november 2015 wél bij verweerder een aanvraag in voor maatschappelijke dienstverlening. Deze werd in de bestreden beslissing geweigerd, precies omdat eiser - hoewel staatloos - geen recht op verblijf leek te hebben.

Eisers bijlage 26QUINQUIES van 30 oktober 2015 zegt evenwel: '*De betrokkene mag in het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*', en werd verder aangevuld: '*Dit attest dekt zijn verblijf tot 16/03/2016*'. Maar ook de toestand en eisers rechten nadien moeten onderzocht worden.

2. Recht op maatschappelijke integratie (leefloon) ?

Volgens art. 3-3° RMI-wet heeft men recht op maatschappelijke integratie, onder meer in het geval van *‘staatloos zijn en onder de toepassing vallen van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York op 28 september 1954 en goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960’*.

Maar daarnaast vereist art. 3-1° RMI-wet ook: *‘zijn werkelijke verblijfplaats in België hebben in de door de Koning te bepalen zin’*. En daar wringt het schoentje voor de staatloze.

Art. 2 van het k.b. van 11 juli 2002 (het algemeen reglement maatschappelijke integratie) bepaalt immers dat slechts geacht wordt zijn werkelijke verblijfplaats in België te hebben *‘degene die gewoonlijk en bestendig op het grondgebied van het Koninkrijk verblijft, zelfs als hij niet over een woonst beschikt of niet is ingeschreven in de bevolkingsregisters bedoeld in artikel 1, § 1, 1°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, voor zover hij op het grondgebied van het Rijk mag verblijven’*.

Eiser verblijft gewoonlijk en bestendig op het grondgebied, en mocht daar ook verblijven tot 16 maart 2016 (zie zijn bijlage 26QUINQUIES), maar nadien mag hij in principe niet op het grondgebied verblijven: het statuut van staatloze brengt immers niet automatisch mee dat men op het grondgebied mag verblijven.

Het Grondwettelijk Hof stelde een grote gelijkenis vast tussen de toestand van de erkende staatloze en die van de erkende vluchteling, maar merkte - in het kader van de RMI-wet - op dat een staatloze inzake verblijfsrecht gediscrimineerd wordt t.o.v. een vluchteling, welke ingevolge zijn erkenning wél op het grondgebied mag verblijven: *‘Wat het verblijfsrecht betreft, is het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord’* (Grwh. 17.12.2009, B.S. 17.02.2010).

Voor de goede verstaander: *‘Deze discriminatie vloeit uit het gebrek aan een wettelijke bepaling die aan de voormelde staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten’* uit art. 49 Vreemdelingenwet en niet voorzien is in art. 98 ervan. In afwachting van een wetgevende opheffing van deze discriminatie - vult het Hof aan - *‘staat het aan de ... rechter een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die is vastgesteld’* (Grwh.11.01.2012, B.S. 4.05.2012).

Men zou dus kunnen overwegen dat eiser - aangezien hij ten minste tot 16 maart 2016 op het grondgebied mag verblijven ingevolge de bijlage 26QUINQUIES, en gelet op de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie – voldoet aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie, maar eiser heeft dit recht niet uitdrukkelijk gevraagd aan verweerder, en vraagt dit ook nu niet aan de rechtbank zodat zij dit recht niet - *ultra petita* - kan toekennen, temeer nu ook de proceshouding van eiser evenmin in die zin lijkt te kunnen geïnterpreteerd worden dat hij het wél vraagt.

Gelet op de artikelen 18 §1 (toekenning op eigen initiatief) en 21 §5, derde lid (vrije bepaling van de ingangsdatum van het recht) van de RMI-wet komt het dus aan verweerder toe om dit recht *van ambtswege* toe te kennen *vanaf 12 november 2015*, datum van eisers aanvraag.

3. Recht op maatschappelijke dienstverlening ?

Eisers aanvraag van 12 november 2015 betrof de maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun ten bedrage van het leefloon. Immers: *‘Elke persoon heeft recht op maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid’* (art. 1 OCMW-wet).

Maar ook hier is er een obstakel voor de staatloze: *‘In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, is de taak van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn beperkt tot: 1° het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft’* (art 57§2 OCMW-wet).

Afgezien van de overwegingen i.v.m. het verblijfsrecht (zie sub 2), is er nog een andere invalshoek. Het Hof van Cassatie oordeelde namelijk op 18 december 2000: *‘Uit het opzet van artikel 57 §2 van de OCMW-wet blijkt dat de beperking van het recht op maatschappelijke dienstverlening uitsluitend geldt voor de vreemdelingen die weigeren gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar niet voor hen die om redenen, onafhankelijk van hun wil, verhinderd zijn naar hun land van herkomst terug te keren. Het ocmw blijft ten aanzien van laatstgenoemden gehouden tot maatschappelijke dienstverlening tot op het ogenblik waarop zij in staat zijn daadwerkelijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten’* (Cass. 18.12.2000, Soc. Kron. 2001, 184 + noot, Arr.Cass. 2010, 2009 + conclusie van adv.-gen. Leclercq als volgt : *‘Ik kan me maar moeilijk verzoenen met de gedachte dat in een geval van overmacht, zoals te dezen, een caritatieve vereniging of de bedelarij de enige uitweg is ... Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk inzake termijnen, buiten de uitdrukkelijk bij de wet bepaalde gevallen, de termijnen worden verlengd met de duur waarin de partij die de handeling moet verrichten in de volstreckte onmogelijkheid verkeert te handelen* (Cass., 24.09. 1979, A.C., 1979-80, nr. 51) wordt de termijn die de vreemdeling in staat moet stellen het grondgebied effectief te verlaten, m.i. in geval van overmacht onbeperkt verlengd met de gehele duur van die overmacht’).

Voordien had het Arbitragehof al het oude art. 57 §2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (Arbitragehof 30.06.1999, B.S. 24.11.1999). Die absolute onmogelijkheid hoeft niet per se van medische aard te zijn (Arbh. Gent 11.06.2001, A.R. 490/00; Arbh. Liège 24.10.1997, J.L.M.B. 1998, 913, + noot).

In dezelfde geest vernietigde de Raad van State een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat het uitschrijven ervan, in de wetenschap dat de betrokken staatloze nergens naartoe kon, een onmenselijke of vernederende behandeling was (R.v.S. 23.09.1998, nr. 75896).

In alle redelijkheid vraagt men zich inderdaad af of een staatloze nog naar enig land kan terugkeren, zo ja, naar welk land dan, als ingevolge een definitief vonnis van de rechtbank van eerste aanleg *erga omnes* vaststaat dat hij staatloos is, nl. een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd (Art. 1 Staatlozenverdrag). Ook het O.M. kan de rechtbank niet vertellen in welk land eiser wél een verblijfsrecht heeft.

Zolang eisers nationaliteit niet bekend is zijn alle repatriëringspogingen naar welk land dan ook gedoemd om te mislukken, zodat hij in de administratief-technische onmogelijkheid verkeert om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, of wegens het gebrek aan verblijfsrecht spontaan het land te verlaten. Dit brengt mee dat hij zolang niet verwijderbaar is en aanspraak heeft

op maatschappelijke dienstverlening (Arbrb. Brugge 27.12.2006 Gotgiridze / OCMW Oostende). Deze redenering is trouwens terug te vinden in de Omzendbrief van 26 april 2005 waarin, verwijzend naar voormeld arrest van het Hof van Cassatie, als voorbeeld van overmacht - waardoor hij onmogelijk naar zijn land kan terugkeren - wordt vermeld : ‘wanneer de Belgische overheid de nationaliteit van de betrokkene onmogelijk kan bepalen en dus evenmin het land waarnaar hij moet uitgewezen worden’ (Arbrb. Brugge 7^e k 22.06.2005 Vasic / OCMW Oostende; 23.11.2005 Petrosian / OCMW Oostende; 28.06.2006 Vovelo / OCMW De Haan; 01.08.2007 Tsikalo / OCMW Brugge; 05.12.2007 Musaj / OCMW Brugge; 15.10.2008 Ukella / OCMW Oostende (Soc. Kron. 2011, 112 + noot); 13.08.2009 Ismailov / OCMW Oostende; 29.06.2009 Pavlyukov / OCMW Blankenberge; 21.12.2011 Matanovic / OCMW Oostende; 4.12.2013 Muhamed / OCMW Oostende; zie ook: Arbh. Antwerpen 21.01.1998, Soc. Kron. 1998, 329; Arbh. Liège 27.11.2007, Soc. Kron. 2010, 74; Arbh. Brussel 16.11.2011 Soc. Kron.2012, 439 + noot).

Kortom: een staatloze kan niet verplicht worden het Rijk te verlaten om zich te vestigen in een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft, nog afgezien van de vraag welk land dit zou aanvaarden (Arbh. Gent, afd. Brugge 28.10.2012 OCMW Oostende / Matanovic). Er kan van eiser niet verwacht worden dat hij bij alle andere 192 leden van de V.N. (en de 6 betwiste staten) gaat aankloppen om er te mogen immigreren (Arbrb. Brugge 21.12.2011 Matanovic / OCMW Oostende).

Besluit: kent verweerder aan eiser niet van ambtswege het recht op maatschappelijke integratie toe vanaf 12 november 2015 (zie hoger), dan is hij ten minste gehouden tot de maatschappelijke dienstverlening.

4. Grond van de toekenning: een verkenning

Nood (overmacht) breekt wet. Zo sprak het Italiaanse Hof van Cassatie iemand vrij van diefstal omdat hij handelde uit honger (‘per far fronte ad una immediata ed imprescindibile esigenza di alimentarsi’: Cass. 02.05.2016, arr 18248), want het recht op leven heeft voorrang op het eigendomsrecht. De wet heeft niet altijd het laatste woord; ook rechtsbeginselen hebben hun gelding. Gehoorzaamheid aan de wet betekent eerbied voor de wet, geen onderwerping aan de wet (Scholten).

De rechter kan dus geroepen worden om buiten de lijntjes van een wet te kleuren, immers: ‘le but n’est pas de se raccrocher à une règle préétablie, mais de sceller la paix’ (R. Dekkers, Discours Rectoraux, 1970, 20). De rechter kan voor een keuze tussen alternatieve waarden geplaatst worden. Wanneer er twijfel bestaat over een in de samenleving bestaande waardenconsensus, ‘moet hij tenminste opteren voor een alternatief waarvan hij vaststelt dat het in de samenleving werfkracht heeft’ (W. Van Gerven, Het beleid van de rechter, 1973, 161) In die zin doet de rechter nolens volens aan politiek (o.c., 138). Maar hij is bij deze afweging niet helemaal vrij: ‘The judge, even when he is free, is still not wholly free. He is not to innovate at pleasure. He is to draw his inspiration from consecrated principles. He is to exercise a discretion informed by tradition’ (Cardozo, The nature of the judicial process, 141).

Ingevolge zijn status als staatloze heeft eiser in principe geen recht op verblijf, en bijgevolg geen recht op maatschappelijke integratie noch dienstverlening. Verdragsbepalingen, overwegingen en beslissingen van rechtscolleges, en de daarin gebruikte taal als ‘bescherming, geen bedelarij of caritatieve hulp, onmenselijk, vernederend, enz.’... geven echter aan dat er *waarden* in het geding zijn die voorbij de wettelijke bepalingen liggen en dat de keuze voor de toekenning van maatschappelijke

dienstverlening aan een staatloze werfkracht heeft. Recht is geen wiskunde, het is slechts onvolledig gerealiseerde rechtvaardigheid (W. Witteveen, *De geordende wereld van het recht*, 59).

Deze waarden hebben trouwens al oude papieren. Doorheen de geschiedenis werd als een mantra het principe herhaald van de eenheid van de mensheid, de universele broederschap, de gastvrijheid, over de grenzen van de eigen etnie, gemeenschap of staat. Al in de oudste beschavingen klonk het: 'Stuur nooit iemand die voor onderdak komt weg van de deur' (Taittiriya-upanishad, 10). Iets later noteerde men elders de retorische vraag: 'Ben ik mijn broeders hoeder?' (Gn. 4:9) en werd de vreemdeling in één adem genoemd met de weduwe en wees (Ex. 22:20-21). En nog wat later: 'Ze bezaten alles gemeenschappelijk. Ze verkochten have en goed en verdeelden dat onder allen naar ieders behoeften' (Hand. 2:44-45).

Dichter bij ons heeft L. van Beethoven in zijn 9e symfonie (1823) Schillers '*Alle Menschen werden Brüder*' (1785) uitgebazuind; in 1985 is dit het officiële volkslied van de Europese Unie geworden. Kort na Beethoven schreef een zekere J-C Dupont in de *Revue républicaine*: '*Tout homme aspire à la liberté, à l'égalité, mais il ne peut l'atteindre sans l'assistance d'autres hommes, sans fraternité*' (1843).

De staat is de enige en uiteindelijke vorm van maatschappelijke organisatie die het gehele sociale veld beheerst (M. Galán Juárez, *Mensbeeld en mensenrechten*, in *Mens en Recht*, 175). Buiten of zonder een staat geen rechten. Artikel 15 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens zegt daarom: '*Een ieder heeft het recht op een nationaliteit*'. Maar het heeft de staatsloosheid in de realiteit niet kunnen verhinderen. Die staatsloosheid betekent vaak de afwezigheid van bescherming en broederschap, en voor eiser betekent het in België zelfs afwezigheid van het recht op verblijf. Precies dán heeft men de bescherming van mensenrechten nodig (N. van den Haak, *Gastvrijheid: welkom vreemdeling*, T.G.L. 2016/3, 91).

Een staatloze heeft geen moederland, geen vaderland, hij is a.h.w. een wees. Een staatloze is geen tweederangsburger of vogelvrij verklaarde; hij is een evenwaardig lid van de wereldgemeenschap. De best bedeeden kunnen niet zeggen dat zij recht hebben op een samenwerkingsmodel dat hen in staat stelt voordelen te behalen zonder dat zij bijdragen aan het welzijn van de rest (Rawls). Solidariteit is een significant kenmerk van de wereldgemeenschap, en deze geldt voor iedereen zonder uitzondering. Niemand valt er uit, maar ook niemand kan zich deze solidariteit toeëigenen en ze anderen ontzeggen. Meer zelfs, zoals de boeddha zei: '*Geven bestaat niet, ontvangen bestaat niet, enkel het delen bestaat*'.

Deze solidariteit is meer dan neerbuigende hulp of een arbitraire gunst; ze vertaalt zich in een werkelijke aanspraak, een subjectief recht, wanneer een lid van de wereldgemeenschap dreigt verstoken te worden van een menswaardig leven, of dit nu iemand in armoede is, een vluchteling, een wees of een staatloze ...

Wanneer een arbeider ontslagen wordt, een moeder ziek valt, een rechter met pensioen gaat, een generatie-arme gemarginaliseerd geraakt, een vreemdeling op de vlucht slaat of staatloos is, dragen zij ogenschijnlijk niet meer bij aan het algemeen belang of het geheel. Toch zou het een nóg groter verlies betekenen om hen geen uitkering of bijstand te verlenen; louter financieel kan dit een verliespost lijken, op lange termijn betekent het winst en een meerwaarde voor de samenleving, doordat zij er het broederschapgehalte van verhogen en de universaliteit bevestigen. Solidariteit houdt verband met 'stevig maken' (*solidare*) en 'duurzaam, volledig' zijn (*solidus*). Als iedereen tot zijn recht komt, wordt het geheel sterker en dan heeft iedereen er voordeel bij. En omgekeerd: een tekort aan broeder/zusterschap verzwakt de mensheid.

Doordat de mensheid één wereldgemeenschap is, zijn mensen onvermijdelijk onderling afhankelijk en is er een wederkerige beweging van het geheel naar het individu, en terug. Ook dit is een oude wijsheid: 'De mensheid is als honing voor alle wezens, alle wezens zijn als honing voor de mensheid' (Brihadâraryaka-upanishad, 5).

De boot afhouden, de staatloze verplichten om het eerst elders te proberen, strookt dus niet met de oude beschavingen, noch met de huidige: wie staatloos is verdient bescherming in plaats van bedelarij.

Noot

De rechter is een evenwichtskunstenaar die in zijn veeleisende opdracht tot integere rechtsontwikkeling kan falen (W. Witteveen, o.c., 387).

OM DEZE REDENEN:

De Arbeidsrechtbank;

Wijzende bij verstek van eiser en na beraadslaging;

Gelet op het advies van het Openbaar Ministerie, gegeven door mevrouw Annelies Huys, substituut-arbeidsauditeur;

Voegt de zaken met A.R. nr. 16/75/A en 16/276/A;

Verklaart de vordering in de zaak A.R. 16/75 ontvankelijk en gegrond, en deze in de zaak A.R. 16/276 niet ontvankelijk;

Vernietigt de bestreden beslissing en zegt voor recht dat verweerder jegens eiser vanaf 12 november 2015 gehouden is tot de maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun ten bedrage van het leefloon als alleenstaande;

Begroot de kosten van eiser op 120,25 euro rechtsplegingsvergoeding;

Veroordeelt verweerder tot de kosten;

Staat de voorlopige uitvoering toe;

Aldus uitgesproken op **WOENSDAG EEN JUNI TWEEDUIZEND ZESTIEN** in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge, door de voorzitter van de **kamer B 6** van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, bijgestaan door de griffier.

Ondertekend door:

Willy DUPONT, plaatsvervangend magistraat aangewezen overeenkomstig artikel 383 § 2 Ger.W.;

Jan STAESSENS, rechter in sociale zaken, benoemd als werkgever;

Rik DE JAEGHER, rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende;

Carine VANDEVOORDE, griffier.

C. VANDEVOORDE - R. DE JAEGHER - J. STAESSENS - W. DUPONT